

De l' "Espanya ens roba" a "España no ens vol!" (les sentències injustes els retornaran com un bumerang)

written by Lluís Busquets | 10 de novembre de 2018

Hannah Arendt ens va descobrir que el mal no s'ordia recargoladament des d'instàncies infernals o malèfiques sinó des de la normalitat més quotidiana de qualsevol feina. Per això va parlar de la "banalitat del mal". N'hi ha prou de crear una maquinària burrocràtica-administrativa tan potent i allunyada del món real que els promotors i protagonistes de la mateixa vagin executant un pla preconcebut fora de tota realitat pensant que la seva elaboració té relació amb els esdeveniments nus i pelats. El psicòleg nord-americà Irving Janis ha batejat aquest comportament com a *groupthink*, que podríem traduir com a "pensament endogàmic".

Vull pensar que fiscals, advocats de l'estat i jutges instructors, en el cas del procés català, actuen pensant que ho fan dreturerament perquè són el *deep state* i d'ells depèn el seu manteniment unitari. Són un *groupthink*. Però, ajudats per certa premsa, han construït un relat a partir de testimonis esbiaixats o falsos, de manera que els qui vam viure a primera línia el que va passar el setembre i octubre de l'any passat constatem que s'ha elaborat un relat fals de tota falsedat. El 20-IX-17, per exemple, cert que els Jordis van pujar damunt d'un jeep, però ho van fer després d'haver-ho fet molts periodistes, de sol·licitar permís a un caporal de la benemèrita i ho van fer per demanar a la gent que tornés a casa seva. Això, que pot testimoniar molta gent, no surt en lloc dels papers, com no surt enlloc que els jeeps contenien armes, que ningú no va tocar. La majoria de ciutadans de l'Estat tot això no ho saben. Només coneixen el relat judicial

de la manifestació tumultuària, amb ressò de picar de mans per part de la premsa dependentista, tan fals com el fet que no hi hagués cap mena de violència per part de les FCSE en les votacions de l'1-0. Tergiversades les coses malgrat les televisions d'arreu del món, ara resulta que els violents érem els qui vam anar a votar. Cap judici a cap membre de les FCSE ni al coronel Diego Pérez de los Cobos, que el fatídic dia 1-0 era al davant de les FCSE i es va saltar l'ordre dictada el 27 anterior per la jutgessa Mercedes Armas, la qual va fer fa cessar en les seves diligències a la Fiscalia Superior de Catalunya (José M. Romero de Tejada) i es carregà a l'esquena les accions contra l'1-0 ordenant que s'impedís el referèndum *"sin afectar la normal convivència ciutadana"*. Això tampoc no se sap. Ni que els mossos van requisar més de 400 urnes el dia de la votació (uns 700.000 vots) sense afectar la convivència. Tampoc el nombre de ferits (Roger Español va perdre un ull per un dispar de pilotes de goma prohibit), que els papers redueixen a quatre, quan els hospitals en van registrar centenars. El relat oficial és que el 20-IX hi va haver violència, que l'1-0 l'actuació de les FCSE va ser proporcionada i que els mossos no van col·laborar. I cap d'aquestes coses no és veritat.

Davant d'uns fets tergiversats, ja no es pot pensar que la magistratura (i hi poso dins fiscals, advocats de l'Estat i jutges) actuï dreturerament sinó amb un altre propòsit servint-se de veritats a mitges, fal·làcies i enganys. El pensament endogàmic. La banalitat del mal. Catalunya sota la màquina estatal de triturar. El judici als líders del procés s'ha capgirat en venjança. Des de l'"iA por ellos" reial, es tracta de pugnar contra Catalunya. Cert que, de tot plegat, se'n va adonant molta gent de les Espanyes però el gros de la intel·lectualitat espanyola sembla combregar amb el relat oficial. Sort que encara queden homes rectes com Pascual Sala, ex President del Suprem i del Constitucional, que no veuen ni rebel·lió, ni sedició ni malversació en els fets esmentats. Hi ha qui ha parlat fins i tot de cop d'estat judicial.

Tanmateix, aquesta tergiversació de fets esdevinguts és tan vella com la Bíblia. El salm 94 ho reflecteix perfectament. Comença així: *Déu de justícia, Senyor,/ Déu de justícia, resplendeix!* (Una sol·licitud a Déu perquè es posi a actuar davant de la injustícia que pateix el salmista i els seus.) *Aixeca't, jutge de la terra,/ dóna als prevaricadors la paga que es mereixen./ Fins quan els injustos, Senyor,/ fins quan s'alegraran del seu triomf,/ i els amics de males arts es vantaran,/ amb sentències insolents?* (He llegit en algun lloc que en determinades comunitats religioses –a Montserrat, per exemple–, quan els toca resar aquest salm en les hores canòniques, somriuen per sota el nas. El salmista, tanmateix, és un home optimista, que confia en Déu i per això continua així:) *El Senyor no abandona el seu poble,/ no es desentén de la seva heretat:/ tornaran a ser justes les sentències,/ els homes rectes les aprovaran.* (La injustícia té data de caducitat, malgrat el mal s'hagi comès des de la banal quotidianitat judicial.) *¿Qui s'avé amb un tribunal corromput,/ que sentencia contra la llei,/ un tribunal que es conjura contra el just/ i condemna l'innocent?* (Ni que el salmista conegués el cas català! Ara bé, ell, com a creient, és un home d'esperança) *El Senyor ha estat el meu castell;/ el meu Déu, la meva roca de refugi./ Ha fet caure damunt dels homes injustos els malefícis;/ els destruirà amb el mateix mal que tramaven; el Senyor, el nostre Déu, els destruirà.* Més clar, aigua. Als prevaricadors els espera un bumerang!

Des d'una certa bona fe, s'ha fet un relat que és el dominant a Espanya actualment (on no s'expliquen els dos milions i escaig de vots independentistes), que no deixa de ser fals, però és aquest: quan el 2010 el TC va retallar l'Estatut de Catalunya després que el PP fes les campanyes en contra (un Estatut que havia passat els filtres del Parlament i que va ser referendat i tot pels catalans), el PP no va saber gestionar el conflicte i, amb la crisi del 2012, els catalans vam encunyar l'eslògan "Espanya ens roba", cosa que va fer fortuna i eixamplà la base independentista. És mentida.

L'eslògan "Espanya ens roba" es desplegarà per primera vegada en 18 de juny de 1978 en l'acte de celebració del corpus de Sang a l'Arc de Triomf promogut pel Front Nacional Català amb parlaments de Casacuberta i Xirinacs. L'endemà, malauradament, Catalunya patí la urpada de l'atemptat etarra d'Hipercor, amb 21 morts, però l'eslògan va fer fortuna en les manifestacions posteriors. Nou anys després, a la I^a Convenció per la Independència Nacional, celebrada els dies 14 i 15 de març de 1987 al Palau de Congressos de Montjuïc, promoguda pel recentment desaparegut mossèn Josep Dalmau, sota el lema "Catalunya Estat" es quantificà el lladronici d'Espanya a Catalunya en la ponència de J. E. Amengual, *Viabilitat de la independència de Catalunya*, rapinya calculada aleshores en un bilió de pessetes, editada en el llibre *Catalunya Estat*, exhaurit en poques setmanes. L'eslògan, doncs, no va sorgir per la crisi de la segona dècada d'aquest segle, sinó molt abans.

Que Espanya ens roba els catalans ho tenim assumit d'ençà dels debats de les balances fiscals. (En els seus comptes territorialitzats el mateix senyor Montoro no negava el deute de l'Estat amb Catalunya.) Per això l'eslògan s'ha fet vell. Necessita un *aggiornamento*. Cal canviar-lo. Cal una formulació negativa i ambigua perquè resulti de gran amplitud. Per exemple: *Espanya no ens vol!* / *iEspanya no nos quiere!* Que sigui ambigua és positiu, perquè adquireix un espectre de connotacions més ampli. Espanya no vol que els catalans siguem com som... No vol que formem part d'Espanya... No ens estima..., no ens vol deixar votar..., no vol que siguem catalans!